EI GENT, COMENÇO UNA NOVA VIDA!

Tot just acabàvem de sopar, quan la mare ens va cridar perquè anéssim al menjador. Ja m'imaginava que seria alguna cosa dolenta, més que res perquè portava uns dies estranys. Pensava que seria una xerrada sobre el nostre comportament, o que la meva tutora l'havia trucat per dir-li que havia suspès una assignatura més. Jo no era una noia de treure males notes, però tot just el meu pare s'acabava d'anar a viure a Mèxic, i la meva vida no era molt agradable en aquells moments. Ja estava suficient espantada, com perquè en digués que ens anem a viure a Mèxic amb el meu pare, a l' acabar les classes. Sí, ens n' anàvem. Em va agafar una gran decepció, vaig començar a plorar i me'n vaig anar a la meva habitació. Em vaig tancar i fins l'endemà no vaig sortir. No vaig poder veure la reacció de la meva germana, però no va ser tampoc gaire bona, perquè vaig sentir algun que altre plor. De seguida va venir la meva mare a consolar-me i a explicar-me per que ens n'anàvem. Per més que m'ho expliqués, jo estava tan trista que no podia ,ni volia, entendre-ho. La pobre, va fer el que va poder, però res em va alegrar. Ni tan sols les trenta-quatre trucades dels meus amics, perquè no en vaig despenjar cap ni una. L'endemà era dilluns. Em vaig despertar sense ganes de fer res. Em vaig aixecar, em vaig rentar les dents, vaig vestir-me i em vaig preparar la bossa i l'entrepà. A l 'arribar a l'escola, només veure'm les meves amigues em van abraçar. Cosa que va fer que em posés a plorar altre cop. Jo no era una nena de caire ploraner, el que passava és que m'imaginava que no hi serien mai més, que ja no ens veuríem i per molt que cada estiu vingués a Catalunya ja res seria igual. Tot hauria canviat. I sí, ho vaig encertar.

A l' acabar el curs, em vaig acomiadar de tots els meus amics amb una abraçada i dos petons. Alguns em van donar un regal. A mi tant se me feia el regal. Jo no volia marxar. Aquell mateix dia, vàrem agafar l'avió, amb les maletes i caixes enllestides. El camió de les mudances va arribar una hora tard, per tant vam perdre l'avió. No hi havia al món res millor que a sobre mudar-se de continent com per perdre l'avió. Per fi va arribar l'hora de agafar l'avió, quan tot just tocaven tres quarts de dotze de la nit. Només asseure'm a l'avió, al

costat de la Clara, la meva germana, se'm va asseure una senyora amb dos nens petits que no paraven de plorar, cosa que va fer que en tretze hores de vol que hi ha des de Madrid a Mèxic, només en dormís quatre. Al baixar del l'avió, ja cansats del vol, van tenir d'esperar-nos dues hores més a completar uns papers com emigrants, a donar els passaports, els DNI, a que ens passessin per unes màquines les maletes i les motxilles que portàvem... total, que vam acabar mortes totes tres. Per sort no era el primer viatge internacional que fèiem, ja havia anat a Mèxic, però mai m'havia plantejat que seria per sempre. A la porta d'arribades, entre la multitud, allà ens esperava el meu pare amb tres regals, un per la Clara, un per a la mare i un per mi. Vam arribar al fred pis nou, ens vam dutxar, vàrem sopar i de pet, vàrem anar a dormir.

A les vacances vam anar a Ixtapa, una ciutat a prop de Santo Domingo. Ens ho vam passar molt bé, al menys, la Clara i jo no ens vam enfadar en totes les vacances, cosa estranya, venint de nosaltres. Vàrem tornar a finals de juliol, perquè per l' escola teníem que fer unes proves de llengua anglesa, ja que l'escola seria totalment en anglès. Jo les vaig aprovar totes, amb notables. En canvi la meva germana va treure tot de suficients, aquesta va ser una gran oportunitat per ficar-me amb ella, però no sé perquè no li vaig dir ni 'mu' sobre les seves notes, estrany en mi. Va arribar el primer dia d'escola. Es deia *Escuela Mexicana IES DF.*

Mèxic

Al arribar a classe, tots els alumnes se'm van tira a sobre, i em van fer mil preguntes: que don venia, si sabia angles, si tenia parella... alguns inclús em van preguntar si tenia pares. La professora, em va agafar i va fer assentar i callar als nens i nenes que m'envoltaven. Els hi va explicar amb anglès (si no m'equivoco) que em dic Laura, que tinc dotze anys, i que vinc d'Espanya. Tots els alumnes feien cara de Babaus. Em vaig assentar i al cap de 15 minuts va sonar un estrany timbre amb una melodia de trompetes. De seguida la professora va ordenar que féssim files i varem baixar a baix al pati. Estaven tots els cursos a fora, i ens varen col·locar per classes. De sobte, un professor amb unes partitures se'ns va posar al davant i va donar l'entrada, es va sentir una musica i tots els alumnes van començar a cantar l'Himne nacional de Mèxic. Jo, com que no me la sabia, sense preàmbuls baix cantar els Segadors. Quan van acabar de cantar, vam pujar a les classes i la nostra tutora ens va explicar com aniria el curs i tot això, vaja, lo típic de principi de curs. Al acabar les classes, la meva mare ens va venir a buscar i vam anar a casa. Mica en mica, em vaig anar acostumant a l'escola, als hàbits de Mèxic, i vaig anar fent amics. Tot anava perfecte, jo i la Clara, ja estàvem integrades i ja havíem començat la nostra vida, i la mare, era la propietària d'una multinacional molt important. Van passar deu anys, i van ser espectaculars. Tot anava perfecte. Jo estava a la universitat, a Califòrnia, que fa frontera amb Mèxic, quan em va trucar la Clara, que aleshores vivia amb els meus pares i em va donar la gran noticia: tornàvem a viure a Catalunya. El meu pare, li va dir content, pensant que voldríem tornar, però ja estàvem prou bé a Mèxic. Vam esperar a que acabés l'any per marxar.

El viatge se'n va fer curt, igual que l'experiència d'haver estat vivint a Mèxic deu anys. Aquests llarg viatge, em va fer reflexionar sobre les coses, i em va fer pensar que per molt que no vulguis fer una cosa, al final, sigui com sigui, t'acaba agradant.